

Selv om det er sandt at hvis vi taber kampen for freden, så nytter det ikke så meget at have vundet kampen for den sidste 50-øre, skal vi nu alligevel ikke glemme de fælles kampe, som vi står i overfor arbejdsgivernes rovdraft på arbejderne hver eneste dag.

Det er rigtig positivt, at så mange sagde fra overfor overenskomst-forliget, der gennem tvunget varierende ugentlig arbejdstid har sikret arbejdsgiverne ret til at diktere en 42-timers arbejdsuge, når det passer dem. Alt for mange har for meget at lave og døjer med stress og nedslidning, mens atter andre har for lidt at lave og døjer med det. Der er derfor ikke brug for stadig mere arbejde til færre mennesker, men tværtimod for at flere mennesker deler det arbejde, som nu skal udføres. Efter at arbejdsgiverne har bebudet afslutningen på krisen, havde nogen også ganske rimelige forventninger om anstændige lønstigninger, som heller ikke denne gang er blevet indfriet. På samme måde er det svært at få øje på forbedringerne i kampen mod social dumping. Vi lever i en tid med en stadig højere pensionsalder - en pensionsalder, som mange almindelige faglærte og ufaglærte arbejdere desværre ikke har udsigt til at opleve. Derfor har vi god brug for en ret til ikke at skulle knokle til vi segner. De selvbetalte seniorfridage, som overenskomst-forliget indeholdt, er ikke svaret på dette. Dem, der er tvunget til egenbetaling af seniorfridage, straffes blot med endnu færre penge til at forsøge tilværelsen efter arbejdslivet. Som kommunister stiller vi os altid solidarisk med de arbejdere, som kæmper for faglige, sociale og demokratiske fremskridt, både i det daglige politiske og faglige arbejde - og ved overenskomstforhandlingerne - og de konflikter, som vi ikke er bange for at tage for at opnå bedre resultater. Derfor støtter vi også varmt op om de arbejdere, som ovenpå overenskomstforhandlingerne fortsætter den aktive kamp mod systematisk overarbejde.

Proletarer i alle lande – forén jer. Eller sagt på nutidsdansk; arbejdere i alle lande – forén jer - er en gammel parole i vor bevægelse. Det gælder naturligvis både privat såvel som offentligt ansatte. Som kommunister støtter vi altid kampen for velfærd og glæder os over at den kamp har deltagelse fra gode kræfter, både blandt offentligt ansatte, privat ansatte, arbejdsløse, studerende og mange andre. Velfærdsalliancen er ét eksempel på et sådant bredt initiativ. Det lokale Århus for Velfærd et andet eksempel. Hvis viljen er til stede og vi forener vores kræfter, så kan det meste lade sig gøre. Det gælder i kampen for velfærd. Det gælder som også nævnt i de daglige faglige kampe. Det gælder i kampen for fred og mod krigsanstifterne i EU og NATO. Og det gælder i den offensive kamp for samfundsforandring.

Det indeholder 2017 også et rigtig godt historisk eksempel på. 2017 er nemlig året, hvor vi fejrer 100-året for den store russiske revolution, Oktober-revolutionen. Der er blevet sagt og skrevet meget sludder om Oktober-revolutionen. Fake news, som det vist hedder på nydansk. Tilbage står, at det for første gang i historisk tid gennem flere årtier lykkedes almindelige mennesker, arbejdere og bønder, at blive herrer i eget hus. Det skete i al sin enkelthed under paroler om fred, jord og brød. Grundlæggende behov for almindelige mennesker, må man sige.

Hvis vi en dag skal nå frem til en tilstand, hvor vi også knækker nødderne selv og kan sikre menneskers allermest grundlæggende behov for en tryk tilværelse, uden frygt for morgendagen – uden frygt for menneskeskabt nød og elendighed - så kommer vi også til at skabe et samfund, hvor det ikke er pengepungen, som bestemmer alt – et samfund hvor folkets magt har erstattet pengenes magt – kort sagt et socialistisk samfund.

God 1. Maj, kammerater